

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 1096: Phần Trước Nói Về “Quán”, Là Đứng Trên Phương Diện “Nhân” Mà Nói. Nhằm Làm Rõ Việc Tu Nhân Không Được Chấp Tướng, Không Được Tu Phước Hữu Lưu (Phần Hạ)

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 096)

Chuyên ngữ: Tịch Minh

【Phần trước nói về “Quán”, là đứng trên phương diện “Nhân” (nhân địa) mà nói. Nhằm làm rõ việc tu nhân không được chấp tướng, không được tu phước hữu lưu.】

Quý vị có thể nhìn thấu được những sự việc này, đó chính là trí huệ; quý vị thật sự chịu hưởng về những bậc thiện tri thức này để học tập, đó gọi là phước báo lớn, là người thực sự có phước, quý vị chính là phước huệ song tu; tuyệt đối không phải là sự thọ dụng danh văn lợi dưỡng trước mắt, nếu như vậy thì hỏng mất. Bởi vì hưởng phước, nói cho chư vị biết, không ai là không tạo nghiệp, mà sự tạo nghiệp đó quả thật quá đáng sợ! Trong “Tứ Bi Tam Muội Thủy Sám” có chép, Ngộ Đạt Quốc sư là bậc cao tăng mười đời, vậy mà khi Hoàng đế cúng dường ngài một chiếc bảo tọa bằng gỗ trầm hương, ngài vẫn bị mê hoặc, vẫn động tâm, cảm thấy bản thân mình rất tài giỏi. Ý niệm này vừa động, oan gia trái chủ liền bám vào người, khiến ngài mắc phải bệnh mù mắt người, suýt chút nữa là mất mạng, thật không dễ dàng gì! Điều này nói lên rằng phước báo của người thế gian đều không phải chỉ tu một đời một kiếp mà có được, nhưng hưởng phước thì rất dễ dàng hưởng cạn kiệt. Cũng giống như việc tiết kiệm tiền vậy, chắt chiu từng đồng từng cắc rất không dễ dàng, gom góp bao nhiêu năm mới được một khoản tiền, nhưng khi tiêu xài thì chỉ hai ngày là sạch sành sanh. Chỗ cao minh của chư Phật, Bồ Tát là ở đâu? Các Ngài chỉ tích lũy phước báu, chứ vĩnh viễn không tiêu xài. Tiêu xài ở đâu? Đem cho tất cả chúng sanh tiêu xài, còn bản thân các Ngài thì vĩnh viễn không xài. Cho nên đến khi hiển lộ quả báo, liền hiện ra y báo và chánh báo vô cùng trang nghiêm, khi thành Phật, đó chính là tánh đức hoàn toàn hiển lộ. Pháp Tạng Tỳ-kheo thành Phật, thị hiện ra

thế giới Tây Phương Cực Lạc; Tỳ Lô Giá Na thành Phật, thì hiện ra thế giới Hoa Tạng. Người ta cuối cùng đạt được quả báo này, hỏi rằng quả báo này có phải do các Ngài mong cầu mà được không? Không hề. Các Ngài vĩnh viễn không mong cầu hưởng thụ, vĩnh viễn không có mảy may ý niệm tham đồ hưởng thụ, tự nhiên hiển hiện ra quả báo thù thắng trang nghiêm không thể nghĩ bàn như vậy. Chúng ta học Phật mà ngay đến một chút đạo lý này cũng không hiểu, một sự thật như vậy cũng không biết, thì việc học Phật của chúng ta coi như uống phí rồi.

Đoạn nói về tu phước này đặc biệt nhắc nhở chúng ta, ngàn vạn lần chớ quên tu phước, tu phước rất quan trọng! Tu phước bằng cách nào? Không xả kỷ (hy sinh bản thân) thì làm sao có thể lợi nhân (làm lợi ích cho người)? Cổ nhân Trung Quốc có một câu nói, nói rất có đạo lý, đây là người thế gian nói, không phải do người xuất gia chúng ta nói. Họ nói rằng, ăn những thức ăn mà người khác không muốn ăn; dĩ nhiên là thức ăn không ngon rồi, đồ ngon thì ai mà chẳng thích ăn! Người khác không muốn ăn chứng tỏ là không ngon. Ăn những thức ăn mà người khác không muốn ăn, mặc những y phục mà người khác không muốn mặc, làm những việc mà người khác không muốn làm, là việc gì vậy? Là những việc làm lợi ích chúng sanh, đây là những việc người ta không muốn làm. Điều này chính là tự thân mình chịu đựng gian khổ, tiết kiệm để làm lợi ích cho tất cả chúng sanh, người làm được như vậy mới được gọi là bậc đại nhân vật, đích thực là đại nhân vật. Trong Phật pháp chúng ta, đó mới là người chân thật tu phước. Trong cửa Phật chúng ta cũng thường nói, “Trong cửa Phật dễ tu phước!” Thế nhưng, quý vị tuyệt đối đừng tu sai nhé. Trong cửa Phật quả thật có thể tu phước, nhưng người tu sai cũng không ít! Quý vị phải có trí huệ, phải quán sát thật tỉ mỉ đâu là Phật thật, đâu là Phật giả, cúng dường Phật thật thì phước báo đó liền lớn.

Hôm nay lại có một đồng tu hỏi tôi rằng, xây dựng đạo tràng phước báo rất lớn, cung cấp nơi chốn cho rất nhiều người đến đó học Phật; tôi trả lời rằng phước báo đó đương nhiên là lớn rồi. Thế nhưng quý vị phải biết rằng, chân chánh tu hành thì mới có phước. Nếu không phải là chân chánh tu hành, thì lấy đâu ra phước báo! Như vậy là không có phước báo. Thế nào gọi là chân chánh tu hành? Tự viện, am đường thời xưa không giống với thời nay, tự viện, am đường thời xưa đích thực là đạo tràng tu học, là nơi chốn để tu và học. Thông thường là hai thời giảng kinh, hai thời tu trì. “Hai thời” là thời gian bao lâu? Trong kinh có nói là ngày đêm sáu thời, ngày đêm gồm sáu thời, “một thời”

ngày xưa bằng bốn giờ đồng hồ hiện nay của chúng ta, vậy “hai thời” chính là tám giờ đồng hồ. Mỗi ngày nghe giảng kinh tám tiếng đồng hồ, buổi sáng và buổi chiều đều lên lớp. Về phần hành môn thì đại khái không ngoài hai loại: một là tham thiền, hai là niệm Phật. Do đó đạo tràng có giảng đường, có thiền đường, có niệm Phật đường. Người thích tham thiền thì tu bốn giờ vào lúc sáng sớm, bốn giờ vào buổi tối. Thời gian nghỉ ngơi ở giữa là khi nào? Là từ mười giờ tối đến hai giờ sáng, quý vị có bốn tiếng đồng hồ để ngủ nghỉ. Nửa đêm hai giờ sáng phải thức dậy, phải dụng công, đó mới được gọi là đạo tràng, vì thế mà người xưa thành tựu rất nhanh. Nói cách khác, quý vị muốn khởi vọng tưởng cũng không có thời gian, quý vị muốn nói một câu chuyện phiếm cũng không có thời gian, đạo tràng không để cho quý vị có khoảng thời gian rảnh rỗi nào để khởi vọng tưởng, để nói chuyện tạp nhạp, đó mới thực sự gọi là đạo tràng. Hiện nay đạo tràng của chúng ta không còn được như vậy nữa, cho nên quý vị hãy nhớ kỹ, khi xây dựng đạo tràng, phải quán sát xem trong đó có “đạo” hay không?

Đạo tràng Cư Sĩ Lâm ngày nay, mỗi ngày chỉ giảng kinh hai giờ đồng hồ, ngày xưa giảng đến tám giờ, mà nay quý vị chỉ giảng có hai giờ, thế thì đã bị giảm đi bao nhiêu rồi, không đủ tiêu chuẩn. Nói thật ra, để đủ tiêu chuẩn thì mức độ thấp nhất là phải giảm phân nửa mới miễn cưỡng chấp nhận được, giảm phân nửa tức là mỗi ngày phải giảng bốn giờ. Vì vậy, hy vọng các đồng tu, nếu thực sự có phước báo, không có phước báo thì cũng hết cách, phước báo này cũng là do nhiều đời nhiều kiếp tu tập, quý vị cần phải giác ngộ: “Tôi xây dựng một đạo tràng, bất kể lớn nhỏ, mỗi ngày giảng kinh bốn giờ”, chúng ta đều lấy mức giảm phân nửa [so với người xưa]. Thời gian tu trì cũng là bốn giờ, nghĩa là khóa sớm niệm Phật hai giờ, khóa tối niệm Phật hai giờ. Mỗi ngày niệm Phật bốn tiếng, nghe giảng kinh bốn tiếng, mỗi ngày đạo tràng này có được tám giờ đồng hồ tu học thì mới miễn cưỡng gọi là một đạo tràng. Nếu thực sự làm được như vậy, nói cho chư vị biết, quý vị chính là đạo tràng duy nhất trên thế giới hiện nay, được tất cả chư Phật hộ niệm, được Long Thiên thiện thần bảo hộ; bởi vì hiện tại trên thế gian này đã không còn nữa, đạo tràng của quý vị là bậc nhất, chỉ có duy nhất đạo tràng của quý vị, chư Phật, Bồ Tát không bảo hộ quý vị thì bảo hộ ai? Cư Sĩ Lâm có một việc làm được xem là duy nhất trên thế giới, đó là cung cấp thức ăn chay, bất cứ ai đến đây ăn cơm cũng đều không thu tiền, mỗi ngày ba bữa, từ đầu năm đến cuối năm, đây là nơi duy nhất trên thế giới, đi khắp thế giới cũng không tìm ra. Cũng có một số đạo tràng phát tâm này, nhưng

chỉ làm trong bảy ngày, họ làm bảy ngày trong dịp pháp hội, chứ không phải ngày nào cũng cúng dường, không phải làm quanh năm suốt tháng. Cho nên đây đích thực là nơi duy nhất trên thế giới. Nếu như đạo tràng này còn có thể làm thêm được việc này nữa: mỗi ngày niệm Phật bốn tiếng, giảng kinh bốn tiếng, thì thật là quá tuyệt vời, khi đó Tân Gia Ba (Singapore) chính là quốc độ Phật, tu phước là phải tu theo cách này.

Mỗi ngày giảng kinh bốn giờ không phải là điều dễ dàng, quý vị thỉnh một vị pháp sư thì cơ thể ngài sẽ chịu không nổi, có thể thỉnh vài vị pháp sư đến cư trú tại đây để luân phiên giảng. Mỗi ngày hai người giảng cũng được, ba người giảng cũng được. Đó mới thực sự là tu phước, mới hiểu thế nào gọi là đạo tràng. Trong đạo tràng như thế, đó mới là chân thật tu phước, quý vị bỏ tiền bỏ sức, phước không luống uổng, là thật tu phước rồi. Nếu có một chốn đạo tràng rộng lớn như vậy, mà trong đó không có giảng kinh, cũng không có người tu hành, thì đây chính là “có miếu mà không có đạo”, cổ nhân cũng nói “không thể hưng vượng Phật giáo”, điều này đối với Phật giáo hoàn toàn không có lợi ích, một chút điểm tốt cũng không có. Mong mọi người hãy lưu tâm ở điểm này, hãy nghiêm túc suy nghĩ hướng đến mục tiêu này, nỗ lực làm theo mục tiêu này, thì mọi người sẽ thực sự có phước báo. Hiện nay toàn thế giới đều đang động loạn, chúng ta trong kinh điển Đại thừa thấu hiểu rõ đạo lý này, biết rõ nguyên do của nó; nói cách khác, trong lúc thế giới động loạn, mà khu vực của chúng ta không loạn, có thể làm được không? Có thể làm được. Mọi người cùng tu phước, thì khu vực này sẽ không bị sự can nhiễu của những nơi khác. Phần đông mọi người cùng tu phước thì có thể chuyển đổi được cộng nghiệp, nhưng cần phải chân thật tu, thực sự cam tâm hy sinh bản thân, hy sinh sự thụ hưởng của chính mình, để kiến lập nên một đạo tràng như pháp.